

Dr. KÓCZI ROZÁLIA

Májusi gondolatok születésről és újjászületésről

Május hava, tavaszutó hava, pünkösdi hava: jólesik ízlelgetni ezeket a szavakat édes anyanyelvünkön, teraszunkon ülve a ragyogó nap-sütésben, a tavaszi zsongásban, a bódító orgonailatban. A fák legszebb ünneplő ruhájukban pompáznak, mintha tudnák, hogy mennyi szívet melengető esemény köszönt rájuk ebben az időszakban.

Rögtön a hónap első napja, május elseje és annak előestéje, a fiatalok ősi párosító ünnepének a maradványa. Nem véletlenül hangzik így régi szép magyar népdalunk is:

*„Tavaszi szél vizet áraszt, virágom, virágom
Minden madár társat választ, virágom, virágom
Hát én immár kit válasszak, virágom, virágom
Te engemet, én tégedet, virágom, virágom”*

A májusfa lebontásának napja pedig a párosítások eredményességét jelezte. Az elégetett májfa arra utalt, hogy a leány elfogadta a legény udvarlását. Ha azonban a szemétre dobták a fát, akkor nem remélhette a legény a lány szerelmét.

A szerelem ünnepe után egy héttel, május első vasárnapján pedig már az édesanyákat köszöntik a nyíló virágok és a hálás gyermekajkak.

Az antik görögségig nyúlik vissza ennek a szép ünnepnek a megülése, ugyanis akkoriban görögthonban tavaszünnepeket tartottak Rheának, az istenek ősanjának a tiszteletére, és vele együtt az édesanyák tiszteletére is. A történelem során később is voltak olyan ünnepek, melyeken felköszöntötték az anyákat.

Az anyák vasárnapját a keresztények ünneplik az Egyesült Királyságban, Írországban és többi angol nyelvű országban, amit egyre

inkább anyák napjának hívnak, habár ez különbözik az eredeti anyák vasárnapjától. Az 1600-as évektől ez az ünnep keresztény vallási ünnep volt, a húsvéti időszakhoz kötődött, és a húsvétot követő negyedik vasárnapon tartották. Ilyenkor, nagyböjt közepén a legtöbb szolgáló meglátogatta az „anya”gyülekezetét, ahol megkeresztelték. Erre a napra ajándékként elkészítették az anyák süteményét: a tetején marcipánnal díszített, és sok aszalt gyümölcssel készült Simnel-tortát vagy Simnelkenyeret. Az egybegyűlt családtagok közösen fogyasztották el ezt az édességet. A tortát 11 marcipángolyó díszítette, annak a 11 apostolnak a jelképeként, akik hívek maradtak Jézushoz.

Hazánkban 1925-ben tartotta a Magyar Ifjúsági Vöröskereszt az első anyák napját, a májusi Mária-tisztelet hagyományaival összekapcsolva. Azóta is köszöntjük az édesanyákat, akiktől az életet kaptuk, hogy azt továbbadhassuk, mindazzal a széppel és jóval, melyet tőlük kaptunk.

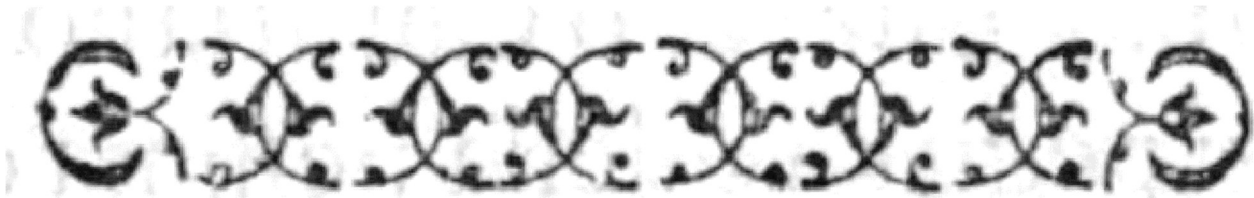
Attól a csodától, hogy egy új lény születik a világra, talán csak egy nagyobb csoda van, az újjászületés csodája, a pünkösdi lélek csodája.

Amikor Jézus visszament az Atyához, megígérte tanítványainak, hogy elküldi nekik a lelket, a Szent Lelket. Erre a tanítványok nem féltek többé, felbátorodtak, szétszéledtek a világra, és hirdették az Evangéliumot.

Merítsünk erőt mi is a lélek erejéből, ne féljünk, hiszen a félelem csak a szeretetben oldódhat fel. Mint ahogy a gyermek sem fél édesanyja szeretetét, biztonságot, vigasztalást nyújtó ölében. Mert a Szentlélek lángra gyújt, de meg nem éget, a szeretet mellett a megértés

irányába hat. Ezzel egy megfoghatatlan belső örömet, egységet ad.

Ez az az érzés, és ezek a gondolatok hatják át lelkem, amikor a trillázó madarak dalát hallgatom a napfényízű teraszon, és nézem, ahogy a pünkösdi rózsák hulló szirmait táncba hívja a feltámadó szellő.

SZONDI MIKLÓS

Ilyen kiszolgáltatottan, mi múlik rajtunk a földi létben?

„Az a hit, amelyet nem támaszt alá értelem, az babona!” Hang – 2430.

Hitben élő ember vagyok. Az itt csokorba szedett tények még inkább megtámasztották hitemet.

Neumann János matematikusról, a számítógép atyjáról tudjuk, hogy ő a gondolkodása felől közelítette meg a hitét, s erre jutott: „Ha úgy élek, mint Krisztus tanácsolja, abból bajom nem lehet, akkor sem, ha nem igaz a feltámadás, de ha igaz, és nem, úgy élek, ahogy az Evangélium tanítja, abból óriási bajom lehet.”

Akkor kezdem az eszmefuttatásomat: Egy olyan bolygón élek nyolc milliárd magammal, ami másodpercenként 30 km-t tesz meg a Nap körüli pályáján, s eközben még fordul is másodpercenként fél kilométert. Mily kicsiny része lehetek én a Föld felszínének, ha mindebből semmit nem érzékelek, pedig ez a száguldás majdnem négyszer gyorsabb, mint egy kilótt puskagolyó, s közel kilencszerese a levegőben terjedő hang sebességének! Itt élek, ebben a száguldó anyagrengetegben úgy, hogy mindebből semmit nem érzékelek, s közben nyugalomban élhetek.

Ma reggel is kivilágosodott, mert fölkel a Nap, ami nem rajtam múlt. Az sem rajtam

múlt, hogy fölbredtem az éjszakai öntudatlan állapotomból (ha én szabályoznám, ahhoz öntudatosnak kellene maradnom az alvásom idején). Megállapíthatom, hogy lélegzem, s ez most is irányításom nélkül megy, mint ahogy az történt az öntudatlan állapotomban is. S végre meghozhatom első döntésemet: „Fölkelek az ágyból!” Ehhez megvan a testem, ami már a földi életem első évtizedeiben kifejlődött, úgy hogy csak néhány éves koromban fogtam föl, hogy én növekszem. Tudatosságom nélkül ment mindez, s mégis megtörtént testem teljes kifejlődése és működőképessége. Hát ez sem rajtam múlt.

Az ágyamból fölkeléshez tehát adott a szándékomon kívül felépült testem, s adott az az erő is, amivel mindezt megtehetem. Ezt az erőt nem nekem kell előállítanom, ez mindig rendelkezésemre áll, nekem csak működtetnem kell. Tehát van egy ajándékként kapott testem, amit „eszközként” bármire használhatok, s ehhez mindig kapok erőt is, amivel ezt megtehetem. Az én dolgom: mindezek használata. Az a példa jut eszembe, mikor autóval akarok közlekedni. Ehhez kell maga az autó, s üzemanyagot is kell beletölteni. Ezek egyikét sem tudom én előállítani, ezért elfogadom, hogy csak készen tudok hozzájutni és a benzinkútra